

Vykonatelnost rozhodnutí

Příčinou uložení smlouvou o poskytování veřejných telekomunikačních služeb stanoveného sankčního poplatku (fakticky smluvní pokuty, jak ji označil ve své rozhodovací praxi Nejvyšší správní soud, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. ledna 2011, č. j. 2 As 111/2010-64) není právo účastníka vypovědět smlouvu či právo poskytovatele služby odstoupit od smlouvy, ale porušení povinnosti účastníka spočívající v nedodržení sjednané minimální doby užívání služby elektronických komunikací, tedy porušení smlouvy o poskytování veřejných telekomunikačních služeb uzavřené na základě zákona o elektronických komunikacích. Proto je podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. [127/2005](#) Sb., příslušný o uvedené sankci rozhodnout Český telekomunikační úřad a jeho rozhodnutí představuje vykonatelný exekuční titul.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 26 Cdo 4820/2014, ze dne 30.3.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněné T-Mobile Czech Republic a. s., se sídlem v P., zastoupené JUDr. P.H., advokátem se sídlem v P., proti povinné T. s. r. o., se sídlem v P., zastoupené Mgr. N.O., advokátem se sídlem v P., pro 263 188,60 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 39 Nc 1552/2007, o dovolání povinné proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. července 2014, č. j. 62 Co 49/2014-123, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Ve shora označené exekuční věci Obvodní soud pro Prahu 5 (dále „soud prvního stupně“) usnesením ze dne 19. 12. 2013, č. j. 39 Nc 1552/2007-92, nařídil podle vykonatelného rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 027829/2007-631/ŠŤa/G III.vyř. (dále „exekuční titul“), k vymození pohledávky oprávněné ve výši 15 859,10 Kč s 0,05 % úrokem z prodlení denně z částky 12 424,10 od 26. 1. 2007 do zaplacení, s 0,05 % úrokem z prodlení denně z částky 3 435 Kč od 25. 2. 2007 do zaplacení, a nákladů exekuce, exekuci na majetek povinné (výrok I.), jejímž provedením pověřil soudního exekutora Mgr. Michala Rudého, Exekutorský úřad Praha 8, se sídlem v Praze 10 - Záběhlicích, Střemchová 3013/16 (výrok II.). Návrh na nařízení exekuce podle téhož exekučního titulu soud prvního stupně zamítl v části, jíž se oprávněná domáhala vymození 247 329,50 Kč s 0,05 % úrokem z prodlení denně z částky 247 329,50 Kč od 7. 2. 2007 do zaplacení a nákladů předcházejícího řízení ve výši 10 528 Kč (výrok III.); oprávněné uložil povinnost zaplatit povinné na nákladech odvolacího a dovolacího řízení částku 20 340 Kč k rukám právního zástupce povinné (výrok IV.).

Soud prvního stupně byl v tomto exekučním řízení vázán právním názorem Nejvyššího soudu, který konstatoval v usnesení ze dne 22. 9. 2011, č. j. 20 Cdo 2602/2011-66, jímž zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2008, č. j. 62 Co 210/2008-37, a usnesení soudu prvního stupně ze dne 12. 11. 2007, č. j. 39 Nc 1552/2007-4, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, nesprávné právní posouzení pravomoci Českého telekomunikačního úřadu podle § 129 odst. 1 zákona č. [127/2005](#) Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále „ZEK“ či „zákon o elektronických komunikacích“) a neúplné zjištění skutkového stavu věci ve spojení s posouzením toho, jakou povinnost vůči Českému telekomunikačnímu úřadu povinná porušila. Soud prvního stupně shledal podmínky pro nařízení exekuce k vymození pohledávky oprávněné ve výši 12 424,10 Kč s

příslušenstvím, neboť v tomto případě „se jedná o cenu za poskytnutou službu Novera internet“ podle § 64 odst. 1 ZEK. Návrh na nařízení exekuce pro pohledávku oprávněné ve výši 247 329,50 Kč s příslušenstvím soud prvního stupně zamítl, protože se nejedná o peněžité plnění plynoucí z poskytování služeb elektronických komunikací, ale o nárok „na zaplacení jednorázové částky (storna)“, resp. „o smluvní sankci pro případ, že dojde k ukončení smluvního vztahu před uplynutím stanovené minimální doby užívání služby podle smlouvy“.

K odvolání oprávněné Městský soud v Praze (dále „odvolací soud“) usnesením ze dne 21. 7. 2014, č. j. 62 Co 49/2014-123, změnil rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku III. tak, že se exekuce na majetek povinné nařizuje podle exekučního titulu „i k vymožení pohledávky v částce 247 329,50 Kč s 0,05 % úrokem z prodlení denně z částky 247 329,50 Kč od 7. 2. 2007 do zaplacení a pro náklady předcházejícího řízení v částce 10 528 Kč“ (výrok I.). Provedením exekuce odvolací soud pověřil „i v této části“ soudního exekutora Mgr. Michala Rudého, Exekutorský úřad Praha 8 (výrok II.), a ve výroku IV., o náhradě nákladů řízení, usnesení soudu prvního stupně zrušil (výrok III.).

Odvolací soud v otázce vykonatelnosti posuzovaného exekučního titulu vyšel z ododnění exekučního titulu, v němž se k platební povinnosti povinného uvádí (bez bližšího upřesnění), že navrhovatel (tj. právní předchůdce oprávněné) z důvodu neposkytnutí potřebné součinnosti při zřizování služby Novera Internet odpůrcem (tj. povinným) odstoupil dne 22. 1. 2007 od „Specifikace služby“ a že se odpůrce (povinný) nezaplacením úhrady za poskytnutou službu elektronických komunikací dopustil porušení ustanovení § 64 odst. 1 ZEK. Odvolací soud k rozhodování Českého telekomunikačního úřadu o smluvní pokutě odkázal na závěry usnesení ze dne 9. září 2008, č. j. Konf. 27/2008-7, zvláštního senátu, zřízeného podle zákona č. [131/2002](#) Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, a rovněž vycházejí z judikatury Nejvyššího soudu uzavřel, že vymáhaný nárok na zaplacení „deinstalačního“ poplatku (storna) představuje faktickou smluvní pokutu za porušení povinnosti, spočívající v nedodržení sjednané minimální doby užívání služby elektronických komunikací, tedy „sankci za porušení povinnosti plynoucí ze zákona o poskytování veřejných komunikačních služeb“ [k tomu odvolací soud poukázal na skutkově obdobný případ, řešený se stejným závěrem Nejvyšším správním soudem (jeho rozsudkem ze dne 20. ledna 2011, č. j. 2 As 111/2010-64), a na nález Ústavního soudu ze dne 23. listopadu 2010, sp. zn. IV. ÚS 1743/10]. Byla-li dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu rozhodovat podle § 129 odst. 1 ZEK o oprávněnosti uvedené sankce, jsou splněny zákonné předpoklady pro nařízení exekuce k jejímu vymáhání.

Usnesení odvolacího soudu napadla povinná dovoláním, v němž předpoklad přípustnosti dovolání vymezila tak, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na vyřešení právní otázky v rozhodování dovolacího soudu dosud neřešené, a to „zda rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o povinnosti uhradit smluvní pokutu, spojené s odstoupením oprávněného od smlouvy za neposkytnutí součinnosti ze strany povinného, vydané dle zákona č. [127/2005](#) Sb., o elektronických komunikacích, je způsobilé být exekučním titulem“. Dovolatelka považuje vymáhaný „nárok“ za „domnělý“, „neoprávněný a v rozporu s dobrými mravy“, neboť oprávněná povinné nikdy neposkytla služby podle „Specifikace“ a za pouhé dva dny od sjednání služby do výpovědi smlouvy nevznikla oprávněné jakákoli škoda. Povinnost odebírat služby elektronických komunikací po minimální dobu nemohla být porušena, neboť oprávněná služby povinné nikdy neposkytla. Oprávněnou „uplatněný nárok“ je „nárokem na zaplacení smluvní pokuty spojené s neposkytnutím součinnosti ze strany povinného“, takže se nejedná o nárok spadající do rozhodovací pravomoci Českého telekomunikačního úřadu. Odkazy odvolacího soudu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a usnesení Ústavního soudu jsou nepřijatelné, neboť v odkazované věci uživatel služeb elektronické komunikace sám bez důvodu vypověděl smluvní vztah, nedodržel-li sjednanou minimální dobu užívání služby elektronických komunikací. V posuzované věci povinná smlouvu dva dny po jejím uzavření vypověděla z důvodu porušení povinnosti oprávněné, která následně (a účelově) od výpovědi již zaniklé smlouvy odstoupila; zaplacení smluvní pokuty se tak neváže na nedodržení povinnosti odebírat služby

elektronických komunikací, ale na odstoupení od smlouvy. Rozhodování o tomto nároku přísluší výlučně soudu. Z uvedených důvodů dovolatelka navrhla, aby dovolací soud změnil napadené usnesení tak, že potvrdí příslušné výroky usnesení soudu prvního stupně, případně usnesení odvolacího soudu zruší a věc tomuto soudu vrátí k dalšímu řízení.

Oprávněná (její procesní předchůdce GTS Czech s. r. o.) se k dovolání vyjádřila tak, že ze samé podstaty exekučního řízení by dovolací soud měl z důvodů dovolatelkou namítaného rozporu pokuty s dobrými mravy či neplatnosti takové pokuty odmítnout jako neopodstatněné, neboť při nařízení exekuce soud pouze zkoumá, zda existuje exekuční titul zavazující povinného k plnění oprávněnému, zda návrh oprávněného splňuje zákonné náležitosti a zda se oprávněný nedomáhá vymožení vyšší částky, než na jakou má podle exekučního titulu právo. V řízení bylo postaveno najisto, že v souvislosti s odstoupením oprávněné od smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb vznikl oprávněné nárok na jednorázovou peněžitou částku (storno), představující cenu za povinným závazně objednané, ale nakonec neodebrané služby elektronických komunikací.

Nejvyšší soud dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 – dále „o. s. ř.“ (srov. část první, čl. II., bod 7. zákona č. [404/2012](#) Sb. a část první, čl. II., bod 2. zákona č. [293/2013](#) Sb.). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno k tomu legitimovanou osobou [účastníci exekučního řízení - § 36 odst. 1 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dále „ex. řád“] ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že směřuje proti rozhodnutí, do něhož je dovolání přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť napadené usnesení závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena (a to zda vymáhaný storno poplatek za předčasné ukončení smluvního vztahu poskytovatele a účastníka služby elektronických komunikací představuje sankci za porušení povinnosti plynoucí ze zákona o elektronických komunikacích a zda k rozhodování o této sankci má podle § 129 odst. 1 ZEK pravomoc Český telekomunikační úřad), dovolací soud přezkoumal napadené usnesení ve smyslu § 242 o. s. ř. bez nařízení jednání (§ 243 odst. 1 věta první o. s. ř.) se závěrem, že dovolání není opodstatněné.

Podle ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Takové vady dovolatelkou nebyly tvrzeny ani se z obsahu spisu nepodávají.

Podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, se pro účely tohoto zákona rozumí službou elektronických komunikací služba obvykle poskytovaná za úplat, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

Podle § 64 odst. 1 ZEK, ve znění účinném do 31. 12. 2011, je účastník, popřípadě uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, povinen uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby.

Podle § 129 odst. 1 věty první ZEK, ve znění pozdějších předpisů, Český telekomunikační úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor

týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Z obsahu spisu plyne, že Nejvyšší soud v posuzované věci usnesením ze dne 22. 9. 2011, sp. zn. 20 Cdo 2602/2011, zrušil usnesení odvolacího soudu ze dne 9. 10. 2008, č. j. 62 Co 210/2008-37, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně o nařízení exekuce, zrušil rovněž usnesení soudu prvního stupně ze dne 12. 11. 2007, č. j. 39 Nc 1552/2007-4, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. V uvedeném usnesení dovolací soud konstatoval, že otázku pravomoci Českého telekomunikačního úřadu k rozhodnutí o smluvní pokutě podle § 129 odst. 1 ZEK řešil odvolací soud (a rovněž soud prvního stupně) v rozporu s judikaturou, představovanou v tomto případě rozhodnutími zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. [131/2002](#) Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (z mnoha rozhodnutí zvláštního senátu bylo dovolacím soudem citováno usnesení ze dne 9. září 2008, č. j. Konf 27/2008 - 7, a usnesení ze dne 14. září 2009, č. j. Konf 38/2009 - 12). Judikatura se ustálila v názoru, že „při posuzování pravomoci k rozhodování sporů na úseku elektronických komunikací, jejichž předmětem je právě nárok na smluvní pokutu, je nutné se zabývat povinností, která byla porušena. Vztah mezi porušenou povinností a nárokem na smluvní pokutu je totiž vztahem mezi příčinou a následkem; nelze je posuzovat odděleně. Porušení povinnosti je základní podmínkou pro stanovení, zda existuje nárok na smluvní pokutu. Pokud se jedná o porušení povinnosti vyplývající ze smlouvy mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, ve kterém si tyto subjekty dohodly smluvní pokutu pro případ, že účastník neuhradí cenu za poskytnutou službu, pak je k rozhodování o smluvní pokutě příslušný Úřad. Neuhrazení ceny za poskytnuté služby je porušením zákona o elektronických komunikacích a nárok na smluvní pokutu s tímto porušením přímo souvisí“ Dovolací soud v této souvislosti soudům obou stupňů vytkl, že stranou jejich pozornosti zůstalo posouzení, jakou povinnost, na jejímž základě měl oprávněné, resp. její právní předchůdkyni, vzniknout nárok na smluvní pokutu, povinná porušila.

Z průběhu řízení, které po zrušujícím usnesení dovolacího soudu následovalo, je zřejmé, že odvolací soud právní názor Nejvyššího soudu respektoval a řešením rozhodných otázek se v napadeném usnesení zabýval. Po stránce skutkové bylo odvolacím soudem zjištěno, že právní předchůdce oprávněné a povinná uzavřeli dne 10. 1. 2005 smlouvu o poskytování veřejných telekomunikačních služeb a dne 18. 12. 2006 Specifikaci služby Novera Internet a na tomto smluvním základě se povinná zavázala odebírat službu elektronických komunikací po dobu neurčitou. Bylo ujednáno (v rámci Všeobecných podmínek poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací, které se staly nedílnou součástí uzavřené smlouvy, dále „Všeobecné podmínky“), že smlouvu lze vypovědět (bod 16.2 Všeobecných podmínek), avšak podá-li účastník výpověď tak, že výpovědní doba skončí dříve než smluvně stanovená minimální doba užívání služby (bod 16.1 Všeobecných podmínek), má poskytovatel služby právo vyúčtovat účastníku (povinné) za období mezi koncem výpovědní lhůty a uplynutím minimální doby užívání služby jednorázovou částku (storno) ve výši ušlých plateb (bod 16.2.3 Všeobecných podmínek). Povinná se k užívání služby elektronických komunikací po minimální dobu zavázala a tento závazek porušila.

Z uvedeného nutně plyne, že příčinou uložení smlouvou o poskytování veřejných telekomunikačních služeb stanoveného sankčního poplatku (fakticky smluvní pokuty, jak o ní uvažoval v předchozím usnesení ze dne 22. 9. 2011, sp. zn. 20 Cdo 2602/2011, rovněž dovolací soud a jak ji označil ve své rozhodovací praxi Nejvyšší správní soud, viz např. odvolacím soudem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. ledna 2011, č. j. 2 As 111/2010-64) není právo účastníka vypovědět smlouvu či právo poskytovatele služby odstoupit od smlouvy, ale porušení povinnosti účastníka spočívající v nedodržení sjednané minimální doby užívání služby elektronických komunikací, tedy porušení smlouvy o poskytování veřejných telekomunikačních služeb uzavřené na základě zákona o elektronických komunikacích. Český telekomunikační úřad proto byl podle ustanovení § 129 odst. 1 ZEK příslušný o uvedené sankci rozhodnout a jeho rozhodnutí představuje v posuzované věci vykonatelný exekuční titul.

Námítky dovolatelky týkající se faktické délky užívání služby, účelového odstoupení od smlouvy oprávněnou a rozporu vymáhané pohledávky s dobrými mravy jsou v exekučním řízení bez významu, protože věcnou správnost podkladového rozhodnutí (exekučního titulu) v exekuci přezkoumávat nelze (z řady rozhodnutí dovolacího soudu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. dubna 1999, sp. zn. 21 Cdo 2020/98, publikované pod číslem 4/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení ze dne 19. února 2013, sp. zn. 20 Cdo 105/2013, či usnesení ze dne 26. června 2013, sp. zn. 20 Cdo 3145/2012) a argumentace dobrými mravy je v exekučním řízení nepřijatelná (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. srpna 2010, sp. zn. 20 Cdo 1131/2009)

Usnesení odvolacího soudu je hlediskem dovolatelkou vymezených právních otázek správné a Nejvyšší soud proto dovolání podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)